Villámlók 1. - Lázadók közt

Dobos Fanni

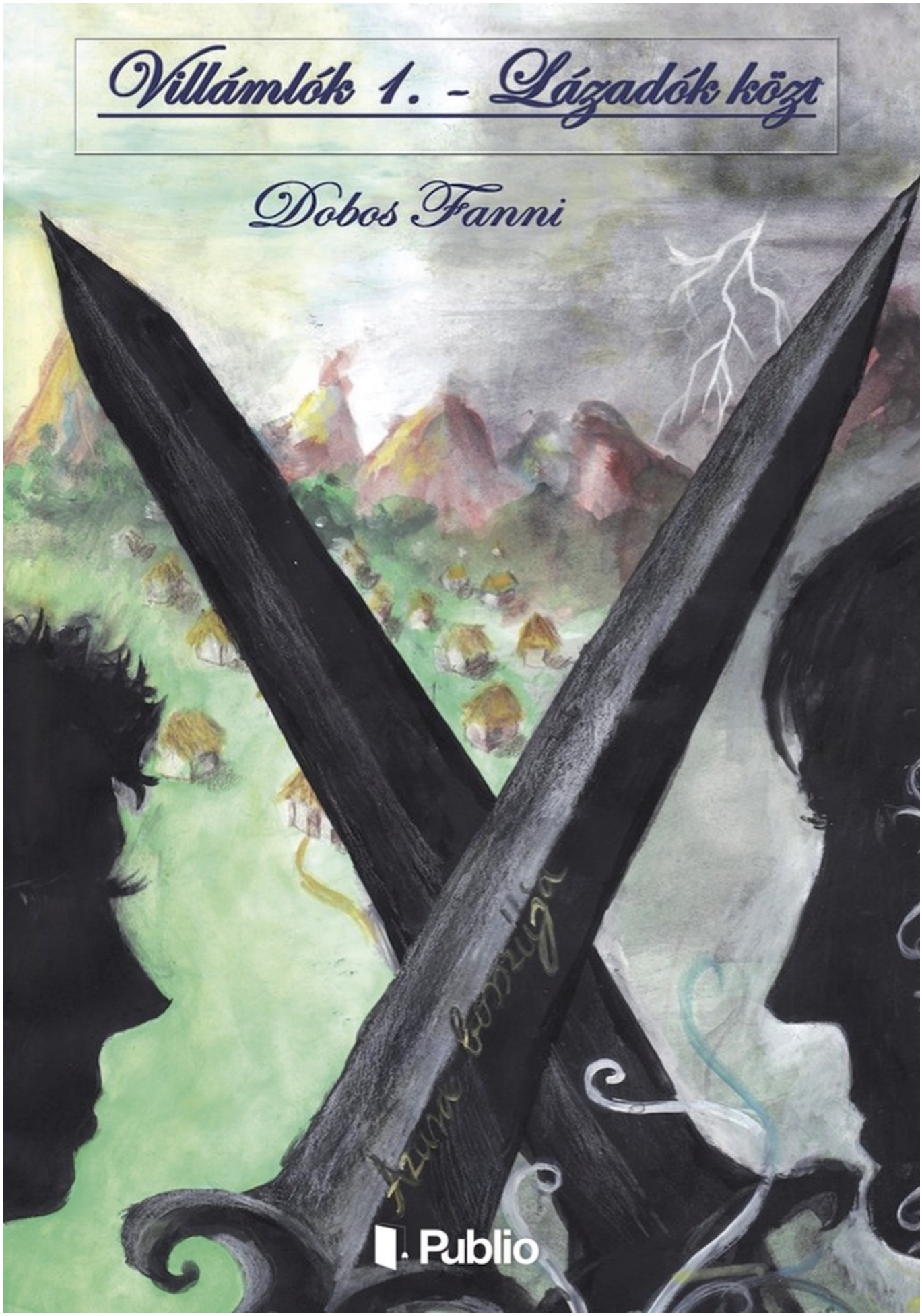

Publio

Villámlók

A lázadók közt

Dobos Fanni

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Vándordal

Pajtás, ha te és én

Elmennénk egyszer messzire,

Ülnénk a szél ölén,

Tudd: anyánk szeret, de mennyire!

Fogócskáznánk a nappal, a holddal,

Kergetőznénk egy pej csikóval,

Estére úgyis altatót

Dúdol a drága, messzi hold.

Pajtás, ha te és én

Visszatérünk egy szép napon,

Mindkettőnk lenne vén,

Tudnánk: anyánk szeretett nagyon.

1. fejezet: Nagyszikla mindennapjai

A nevem Szamanta és tizenöt éves múltam. Egy Nagyszikla nevű faluban laktam a szüleimmel, és a testvéremmel, Abigéllel. Ikrek vagyunk, de ez nemigen látszik rajtunk. Abigél rengeteg mindenben hasonlít anyáékra, én azonban totál más vagyok. Ő alacsony termetű, akár csak édesapánk, én pedig a falu valamennyi lakójánál magasabb vagyok egy fejjel. Aztán Abigélnek hosszú, göndör, szőke haja van épp, mint anyukánknak, sőt, még apának sincs olyan koromfekete haja, mint nekem, amit mellesleg olyan fiúsan röviden hordok, hogy sokszor ki is csúfoltak miatta a többiek. Ez azonban csöppet sem zavar, hisz mindig is szerettem más lenni. Na persze, ha sokat bosszantottak, akkor néha engem is fel tudtak idegesíteni, amivel aztán sajnos ők jártak pórul, ugyanis ahhoz képest, hogy lány vagyok, sok fiút könnyedén legyőzök bunyóban. Hát ebben is különbözöm Abigéltől, aki inkább visszahúzódó típus, csendben magába folytja, ha valami bántja. Na és akkor még nem is beszéltem a szemünk színéről, az orrunk állásáról, a fülünk formájáról, a szájunk íveléséről és még egy csomó mindenről, amiben mind-mind különbözünk. Egy dologban hasonlítunk csak, mind a kettőnknek rendkívül kíváncsi a természetünk. Nem egyszer átszöktünk az öreg Monyó nénihez, és késő éjjelig a meséit hallgattuk. Persze ekkor még igen kicsik voltunk, és a kerítésen való átmászásnál nagyobb kalandot ki nem tudtunk volna találni. Mikor pedig nagy nehézségek árán átjutottunk beszaladtunk Monyó néni házába, leültünk az asztal mellé a kispadra, és vártuk, hogy jöjjön. Monyó néni vénségesen-vén, púpos kis öregasszony volt, aki bár számunkra ijesztően nézett ki ezer ráncával, kevés jó fogával, és égés-sebes arcával, de mégis annyira jól tudott mesélni, hogy újra és újra átmentünk hozzá. Nagy sokára mindig becsoszogott a kisszobába, kezében két bögre tejjel, amit letett elénk, majd leült rozoga hintaszékébe magára húzta szakadozó pokrócát és megvárta, míg megisszuk a tejünket. Én már akkor is utáltam a tejet, de Monyó néni csak akkor volt hajlandó elkezdeni a mesét, ha a poharak már üresek voltak, ezért mindig szó nélkül megittam a részem. A kedvenc témánk mindkettőnknek a Villámlóak érkezése volt, és ezt a történetet Monyó néni tudta a legjobban elmondani. Még ma is emlékszem, ahogy krákogott egy-kettőt, majd hozzákezdett reszelős hangján a meséhez.

- Képzeljétek gyerekek réges-régen, mikor ti még meg sem születtetek itt még nem élt egy szál Villámló sem. Nem voltak még sem grófságok, sem holmi császár, aki sanyargatta volna a népet, csak a király uralkodott az országon, aki igazságos volt mindenkivel, és aki mellett boldogan élt az ilyen egyszerű ember is, mint én. Hej de jó idők voltak azok gyermekeim! Azután egy napsütéses hétköznapi reggelen, amikor épp a földet kapáltam, hatalmas sereg közeledett a falunk felé. Az élén, fekete lovon, ott ült maga Zajta a Villámlóak vezetője. Ez a férfi, már akkor is dermesztően gonoszan nézett ki, haja éjfekete, bőre hófehér, karján fel volt tűrve fekete inge, és látszott, hogy a kezét vörös, világító, cikk-cakkos vonalak hálózzák be. Kezében kétélű kardot tartott, amelynek vérvörös markolatát villám alakúra formázták. Éjfekete szeme sárga szikrákat szórt, épp előttem megállítva seregét körülnézett. Én bizony ijedtemben mindent eldobva futottam egyenest a férjemhez, de bezzeg ő bátor ember volt. Rögtön fölvette elejtett kapámat, és a férfi elé állva kérdezte tőle mit akar itt. Zajta elárulta, hogy keres valakit, vagy valamit, és azt kérte, hogy adjuk ki rögvest, mivel azt hitte nálunk van. Elsőre szinte még szelíden kérte, de a férjem udvariasan elmagyarázta, hogy nálunk nincs senki, és nem tudjuk, miről beszél. Erre Zajta a jelenlegi császár, dühösen felemelte kezét, villám csapott a házunkba - pedig egy felhő sem volt az égen- az otthonunk kigyulladt, és miközben én megpróbáltam eloltani a felcsapó óriási lángokat, ő megragadta a férjem, és újból tudakolózott a felől a valami felől, amit keresett. Most már cseppet sem volt megnyerő, no, nem mintha addig az lett volna. Szegény férjem persze továbbra sem tudott segíteni, mire villámok csaptak ki a vezér kezéből, és megölték az én drága uramat. Akkor persze még nem tudtam, hogyan történt, csak azt, hogy egyetlen érintéssel megölte a férjemet, és egy suhintással felgyújtotta a házamat. Ma már tudom, hogy Zajta és kis serege a Villámlók népéből való, akiknek ereiben nem a vér, hanem elektromosság csörgedezik, és ezt képesek a testük bármelyik pontjából kijuttatni.

Persze ezek után Zajta meg sem állt egészen a királyig. Ott aztán elfoglalta a várat, megölte a királyt és a királynét, és létrehozta a grófságokat, aminek az élén ő, a császár áll. Azt, hogy megtalálta-e amit keresett máig nem tudom, csak azt, hogy él egy legenda, mi szerint az akkor négy éves királyfit nem tudta megölni, mert a dadája elmenekítette, és még ma is él, és csak a megfelelő alkalomra vár, hogy visszatérjen, és legyőzze a császárt...

Tehát ezt mesélte el nekünk mindannyiszor Monyó néni. Persze az évek során a történet gyakran változott. Néha este volt, máskor reggel, néha szakadt, néha sütött a nap, egyszer csak Monyó néni volt ott, néha az egész falu, de a mese mindig ugyanúgy végződött: a királyfival. Monyó néni számára ő volt a legfontosabb szereplője a történetnek, mert tőle várta a szabadítást. Mind tőle vártuk. De teltek az évek, és a hős királyfi valahogy csaknem érkezett meg. A grófságok hatalma pedig egyre csak nőtt és nőtt. Akár csak az adók. „Sok munka, kevés juss”, ez volt a parasztok sorsa. Én azonban nem akartam ilyen lenni, már kicsinek sem. Nem tudtam belenyugodni a zsarnoki hatalomba.

Egyszer, amikor tíz éves voltam, és elmentem sétálni Abival meg a kutyánkkal, Vakarccsal, váratlanul összefutottunk egy elektromossal. Az elektromosok a Villámlók „kis” kedvencei, ezek, akárcsak gazdáik, képesek villámokat szórni, és igazi ritkaságnak számítottak, még a Villámlók körében is, alig öt darabról halottam, és azoknak a többsége is elpusztult a számukra kedvezőtlen helyi éghajlaton. A helyi grófnak épp egy skorpiója volt. Azám, de akkora skorpiója, mint egy asztal. Az „aranyos kis jószág” pedig éppen egyedül volt, és felénk kóborolt. Mi persze teljesen lemerevedtünk a félelemtől, a lény pedig olyan közel jött, hogy könnyedén meg is ölhetett volna minket. Karnyi farkát támadásra készen a magasba emelte, mikor Vakarcs rávetette magát, és harciasan morogva belé harapott. A skorpió vinnyogó hangon szenvedett, miközben mérgező vére csöpögött le a kutyám nyelvéről. Végül az elektromos elmenekült, de Vakarcsban hatni kezdett a méreg és szép lassan fuldokolni kezdett, majd kilehelte lelkét. Abigél keservesen sírva fakadt, és talán én is rákezdtem volna, ha nem ér akkor oda Tar, a helyi gróf fia. A jó öt évvel idősebb fiú, aggódva simogatta meg a sebesült skorpiót, majd dühösen ránk nézett.

- Melyikőtöké ez az eb? - kérdezte szigorú tekintettel.

Tar magas fiú volt korához képest, és ugyanolyan sötét haja volt, mint a többi Villámlónak. Jobb arcát kéken világító csigavonal díszítette, ami a szája sarkából indult, tett néhány kört, majd hullámozva futott fel egészen a szemöldökéig. Ijedten nyeltem egyet, majd határozottan előreléptem, és szikrázó tekintetébe néztem:

- Az enyém. - igyekeztem megakadályozni, hogy hangom megremegjen, és egész jól sikerült. Bár belül reszketem, kívül tökéletesen magabiztosnak és bátornak látszottam.

- Szóval a tied! Akkor a tied a büntetés is! - emelte fel a hangját, és fenyegetően felemelte fémbotját. Ezt a fegyvert előszeretettel használták a Villámlók mások megfenyítésére, ugyanis ha ezen keresztülvezették az áramuk, igen fájdalmasan megcsaphattak bárkit. Én azonban továbbra is álltam sziklaszilárdan, és a szemébe mondtam:

- Nem.

- Mit nem? - lepődött meg, és most az egyszer mintha megingott volna szigorúsága, mintha kiesett volna a szerepéből.

- Nem nekem jár a büntetés. - folytattam ugyanolyan hangszínen. - Sőt igazából senkinek nem jár. A skorpiód ránk támadott, a kutyám megvédett, a skorpió megsérült, a kutyám kimúlt. Mindenki megbűnhődött, aki részt vett benne. A fiú határozottan megzavarodott, majd hosszas gondolkodás után kibökte.

-A büntetés akkor is jár. Parasztoknak, és azok jószágainak tilos az önvédelem! Tehát mutasd a hátad! - arcára büszke mosoly terült, hogy erre rájött. Nyilván nem volt valami lángész. Én pedig vállamat megvonva odatartottam felé a hátam, és összeszorított fogakkal vártam a csapást, de azért félhangosan megjegyeztem:

- Gondolom legközelebb a halott kutyát is megbünteted?

Azt már nem láttam, hogy Tar mit reagált erre, de feltűnő módon nem ütött nagyot. Azt sem tudtam, hogy szánalom, vagy valami más ok miatt tett-e így, mindenesetre nem volt olyan fájdalmas, mint amire számítottam. Megremegtem ugyan az ütés alatt, de nem estem össze, és azt is sikerült elérnem, hogy szememből, mindössze egy könnycsepp gurult ki. Egy gyors mozdulattal letöröltem, majd a fiúnak hátat fordítva, odébb rángattam Abit, aki még mindig zokogott. Hazáig kőkemény voltam, támogattam a tesómat. Ott is csak akkor adtam meg magam, mikor Abigél már megvigasztalódott, és édesanyám átjött hozzám a szobánkba, szelíden becsukta maga mögött az ajtót, leült mellém az ágyra, én pedig puha ölébe hajtva a fejem, csendesen sírtam egy kicsit. Ma már más vagyok: ha lehet még keményebb. Megpróbálom elhitetni az engem körülvevő zord világgal, hogy nekem semmi sem fáj, és az igazság az, hogy eddig egész jól sikerült. Senki nem tudja, talán csak Abigél, hogy a vagány és belevaló nagylány álarca mögött, egy érzékeny lélek rejtőzik. És ez így is van jól. Így nem leszek olyan könnyű célpont, sem a kegyetlen Tarnak, sem a gúnyolódó Maximnak. Maxim is a falu lakója, csak fél évvel idősebb nálam, mégis azt hiszi, hogy ő a világ valaha élt legnagyszerűbb embere, és mindenkinek hálásnak kéne lennie, akivel ő egyáltalán szóba áll. Ez alapvetően vicces, mivel egy jó fejjel alacsonyabb nálam. Ezért aztán sokszor csipkelődtünk egymással, én „törpének” hívtam, ő pedig „kopasznak” a hajam miatt. Volt, amikor ezzel tök jól szórakoztunk, de van, amikor inkább vérre menő szócsatába mentünk át, aminek célja az volt, ki tudja hamarabb vérig sérteni, megalázni a másikat. Hát… általában én nyertem. Abival és vele gyakran eljártunk a közeli hegyek közt lévő kis tóhoz. Ez az egyik kedvenc helyünk volt, mert nem csak hogy rejtett, de még szép is. Csak mi ismertük azt az ösvényt, ahol be lehetett jutni, és rajtunk kívül senki nem járt oda. Az egész hely tulajdonképpen nem más, mint egy árok, amiben kristálytiszta víz gyűlik össze, és ami mellett épp csak annyi hely marad, hogy mi hárman elfértünk. Édesen simogató sekély vízében pancsoltunk a forró nyarakon, télen pedig, mikor befagyott remekül lehetett csúszkálni rajta. Sokszor Abi és Maxim kettesbe mentek oda, egy-egy randevúra, és ilyenkor Abigél mindig fülig érő szájjal tért vissza. Egy-egy ilyen alkalom után mindig elöntött az irigység, amiért ő már talált magának valakit. Én akkor még soha nem voltam úgy igazán szerelmes. No persze óvodás koromba igen, de az még más, nem igaz? Olyankor csak kiválasztottam a fiúk közül a legügyesebbet, és a többi lánnyal együtt arról ábrándoztunk, hogy egyszer majd játszhatunk vele. Nagyon romantikus mondhatom! Mostanra már minden ismerősömnek van fiúja, akivel egyfolytában együtt lógnak. Vagy ha nem akkor csak róla áradoznak, hogy milyen ügyes, erős, okos, szép, vagány és így tovább. Ilyenkor csak zavartságomat leplezve megrándítottam a vállam, és azt mondom:

- Ugyan, ez is csak egy fiú!

Persze ettől aztán rengeteg vitába keveredtem más lányokkal, úgy hogy sikeresen elértem, hogy ne legyenek barátaim. Csak Abi nem haragszik meg rám. Ő tudja, milyen vagyok. Szóval békésen éldegéltünk a falunkban a Villámlók zsarnokoskodása ellenére is. A szüleink dolgoztak, mi néha segítettünk nekik, néha iskolába jártunk, néha pedig csak ellógtunk szórakozni egy kicsit.

Minden jól is maradhatott volna, ha…

2. fejezet: Jegyesem lesz

Szóval minden jól is mehetett volna… ha gróf Szilárdi Andor úgy nem dönt, hogy fia, Tar születésnapja alkalmából feleséget keres neki. Persze jó nagy ramazúri kerekedett belőle. Hírnökök járták végig a grófsághoz tartozó településeket és adták tudtára a lakóinak, hogy még aznap délben minden tíz életévét betöltött, de húsz évesnél fiatalabb hajadon lány jelenjen meg a várban. A korhatárt biztos a fiú szabta ki, nem akart magánál idősebb feleséget.

Az is magától értetődő, hogy senki a környéken nem akart egy bunkó és beképzelt gróf felesége lenni, tehát mindenki nyomban nekilátott a készülődésnek. Az összes „meghívott” lány igyekezett kellően csúnya lenni az alkalom tiszteletére. Nem mosakodtak, sárral kenték be magukat, hajukat fésületlenül hagyták és a legrongyosabb, legcsúnyább ruhájukat vették föl. Én is mindent megtettem, hogy először Abigél kinézetén rontsak. Selymes szőke haját összefogtam, sarat kentem belé, porral szórtam meg a ruháját, igyekeztem a lehető legjobban elcsúfítani. Semmiképpen nem akartam, hogy elszakítsák őt Maximtól és tőlünk. Magam miatt nem aggódtam, hisz elég csúnyának tartottam önmagam mindennemű kiegészítő nélkül is, tehát csak az utolsó pillanatban kentem egy kis latyakot az arcomra. Mikor már elég szutykosak és visszataszítóak voltunk, elköszöntem anyutól, és elindultunk a palota felé. Kicsivel dél után érkeztünk a városhoz és őszintén szólva döbbenten csodálkoztunk annak nagyságán. Hatalmas falai faragott kövekből épültek és mögöttük keskeny emeletes házakkal, és szűk sikátorokkal zsúfolt település rejtőzött, aminek ezernyi arculata teljesen elámított minket. Koldusok kéregettek az útszélén, megrakott kétökrös szekér haladt befelé, kereskedők árulták portékáikat, lángnyelők, bűvészek mutatták be trükkjeiket. Mindenütt zaj, ricsaj harsogott, és ahogy egyre haladtunk befelé, csak ide-oda kapkodtuk a fejünket. Végül aztán megérkeztünk a gyönyörű sárga falú kastélyhoz, ahol a gróf lakott. Virággal, repkénnyel befutott fala hívogatóan nézett a jövevényekre, hogy egy pillanatra el is feledkeztem róla, hová tartunk. A méretes vasalt fa kapuk előtt szigorú tekintetű őrök álltak, de mikor megmondtuk nekik miért jöttünk, rögtön tovább tessékeltek minket. Vagy egy tucat lánnyal együtt nagy szobába tereltek, ahol már voltak jó páran. Hímzett szőnyegekkel, festett vázákkal, faragott szobrokkal volt díszítve minden, na meg csodálatos fabútorokkal és tükrökkel. Mindenki csacsogva várakozott, csak én szorítottam csendesen Abigél kezét. Aztán nemsokára ajtó csattant, mire az egész társaság elhalkult, egy szolga lépett be, aki gyorsan sorba terelt minket, majd rögtön utána bejött a gróf és a fia is. Andor gróf őszülőfélében lévő, kövérkés ember volt, a lehető legfinomabb ruhákba bújtatva, akin, mint minden Villámlón feltűnt a Villámlók jele: nyaka bal oldalát hupikék, girbegurba, összekuszálódott, világító vonalak futották be. Fia apjával ellentétben úri élete ellenére is jó alkatú volt, látszott, hogy sokat edzhet, karjain csakúgy dagadtak az izmok. Igen jóképű fiatalember volt a maga nemében, de arcából sugárzott a beképzeltség. Egy szó nélkül ült le az egyik fotelba, majd keresztbe tette lábát, és árgus szemmel nézte végig a jelenlévő lányokat. Szeme csak egy pillantásra méltatott mindenkit, de arcán egy rezzenés sem látszódott. Idegesen túrtam bele tüsi hajamba, és éreztem, hogy Abi erősebben megszorítja a kezem, mikor felénk néz… aztán a tekintete megakadt Abigélen! A szívverésem kihagyott egy ütemet, majd olyan hevesen kezdett verni, hogy úgy éreztem mindjárt kiszakad a helyéről. Beszívtam egy mély levegőt, majd biztatóan megsimogattam tesóm karját. Tar szeme azonban továbbra sem fordult el, sőt az ifjú legnagyobb bánatomra felállt a székéből és egyenesen felénk közeledett. Készen álltam rá, hogy ha Abigélt választja, nem érdekel mennyire őrültség behúzok neki egyet, azonban ahogy közelebb jött, rájöttem, hogy nem is őt, hanem engem vizslat. Meglepődve vártam, hogy mit akarhat, aztán rájöttem: most ismert fel, hogy én voltam az a szemtelen gyerek, aki beszólt neki öt évvel ezelőtt, és itt helyben megbüntet érte. Vettem egy mély levegőt és vakmerően a szemébe nézve vártam, mit fog mondani.